

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) N. T. H. N., b) nezl. N. N. T. K., c) nezl. N. N. Q. V.**, oba nezletilí zastoupeni svou zákonnou zástupkyní, žalobkyní a), zast. JUDr. Miroslavem Pavelkou, advokátem, se sídlem v Petřvaldu, Petřvald 352, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2005, č. j. 24 Az 368/2004 – 52,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včas podanou kasační stížností napadají shora označené usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo zastaveno řízení o kasační stížnosti z důvodu jejího zpětvzetí stěžovateli. Označená kasační stížnost byla přitom podána proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo rovněž zastaveno řízení o žalobě z důvodu jejího zpětvzetí. Předmětná žaloba směřovala proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 4. 2004, č. j. OAM-315/VL-14-HA08-2000.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že označeným rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 30. 4. 2004, č. j. OAM-315/VL-14-HA08-2000 nebyl stěžovatelům udělen azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2, a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a současně bylo vysloveno, že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé prostřednictvím svého právního zástupce ke Krajskému soudu v Ostravě včasnou žalobu, ve které se domáhali vydání rozhodnutí o udělení azylu dle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Namítali porušení zákona o azylu a odkazovali na důvody, které je vedly k opuštění vlasti a dále na informace o Vietnamu.

Dne 19. 1. 2005 bylo Krajskému soudu v Ostravě doručeno podání, nazvané „Zpětvzetí žaloby“, ve kterém stěžovatelé prostřednictvím zvoleného právního zástupce uvedli, že navrhují zpětvzetí žaloby.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2005, č. j. 24 Az 368/2004 – 30, bylo řízení z důvodu zpětvzetí zastaveno.

Proti tomuto usnesení podali stěžovatelé ke Krajskému soudu Ostravě včasnou kasační stížnost, kterou na výzvu soudu doplnili. V kasační stížnosti zejména brojili proti postupu žalovaného správního orgánu a dovozovali splnění podmínek pro udělení azylu. Stejně tak požádali o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Podáním nazvaným „Zpětvzetí kasační stížnosti“, doručeným Krajskému soudu v Ostravě dne 13. 7. 2005, vzali stěžovatelé prostřednictvím zvoleného zástupce kasační stížnosti zpět.; stěžovatelka a) i jménem svých nezletilých dětí výslovně uvedla, že tímto bere podanou kasační stížnost ve věci udělení azylu zpět v celém rozsahu.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2005, č. j. 24 Az 368/2004 – 52 bylo řízení o kasační stížnosti z důvodu jejího zpětvzetí ještě před předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu zastaveno podle ustanovení § 108 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

Dne 5. 8. 2005 byla Krajskému soudu v Ostravě doručena kasační stížnost, směřující proti označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě, ze dne 18. 7. 2005, č. j. 24 Az 368/2004 – 52, jímž bylo řízení zastaveno, kterou stěžovatelé na základě výzvy soudu doplnili podáním ze dne 10. 11. 2005. V kasační stížnosti namítali, že se Krajský soud v Ostravě při zastavení řízení nezabýval důvody uvedenými v kasační stížnosti, a nerozhodl o odkladném účinku. Z výše uvedených důvodů pak navrhovali, aby soud přiznal v souladu s ustanovením § 78 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. odkladný účinek rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 4. 2004, č. j. OAM-315/VL-14-HA08-2000. Stejně tak navrhovali, aby Nejvyšší správní soud rozhodl o udělení azylu dle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu stěžovatelům.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro absenci zastoupení stěžovatelů, případně její zamítnutí a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem.

Napadené rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud přezkoumával v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ustanovení § 108 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že *byla-li kasační stížnost před předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu vzata zpět, krajský soud usnesením řízení o kasační stížnosti zastaví.*

Ze spisu přitom zřetelně vyplývá, že stěžovatelé podali dne 13. 7. 2005 ke Krajskému soudu v Ostravě podání nazvané „Zpětvzetí kasační stížnosti“, v němž stěžovatelka a) i jménem svých nezletilých dětí bere zpět podanou kasační stížnost ve věci udělení azylu v celém rozsahu. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2005, č. j. 24 Az 368/2004 – 52 bylo proto řízení zastaveno, a to podle ustanovení § 108 odst. 2 s. ř. s., neboť Krajský soud v Ostravě kasační stížnost ještě nepředložil Nejvyššímu správnímu soudu.

Za tohoto stavu věci tak námitky stran toho, že se Krajský soud v Ostravě při zastavení řízení nezabýval důvody uvedenými v kasační stížnosti, a nerozhodl o odkladném účinku nemohou obstát, neboť v případě jednoznačného zpětvzetí kasační stížnosti, navíc sepsaného zástupcem stěžovatelů, který si je jako práva znalý vědom důsledku zpětvzetí, soud řízení zastaví, aniž by zkoumal důvody kasační stížnosti, či podmínky pro udělení odkladného účinku.

Stejně tak je za tohoto stavu nepřipustný návrh stěžovatelů na udělení azylu dle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu ze strany Nejvyššího správního soudu, neboť o udělení azylu může rozhodovat toliko žalovaný správní orgán a nikoliv soud, natož pak soud kasační. Soud nemůže rozhodovat o udělení či neudělení azylu, ale toliko přezkoumávat zákonnost napadaného rozhodnutí. V označených námitkách tak Nejvyšší správní soud stěžovatelům nemohl přisvědčit.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

K žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že dospěl k závěru, že o takové žádosti není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozhodnutí režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, žalovaný,

který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu